

MARGREETH KOOIMAN

Dwaallicht

Feelgood roman

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Hoofdstuk 1

‘Nog even en dan wonen we hier,’ zei Gemma. ‘Ik kan het nog niet geloven.’

‘Geloof het maar, schat,’ antwoordde Freek. ‘Het geluk is echt met ons. Kijk nou toch eens, wat een plaatje.’ Hij bleef enkele minuten met zijn armen over elkaar naar het huis staan staren.

Ook Gemma liet haar blik langs de strakke lijnen van de villa glijden. Een klein wit paleis op een ruim stuk grond, omringd door een strak gazon en eeuwenoude bomen. Ze wilde niet in hokjes denken, maar als ze heel eerlijk was, vond ze het meer een huis voor bijvoorbeeld een chirurg of een tv-producent. Freek en zij hadden tot nu toe een eenvoudig leven geleid. Ze verkeerden waarschijnlijk in heel andere kringen dan de mensen in deze laan.

Aan de straatkant was de tuin afgesloten door een met een camera en alarminstallatie beveiligd hek. Daarachter voerde een lange oprijlaan tussen bomen en struiken naar de voordeur. Vroeger zou ze een buurt als deze een snobheuvel hebben genoemd.

Maar ze wilde niet vooringenomen zijn. Ze was vastbesloten het een kans te geven en haar

twijfels niet de boventoon te laten voeren. Het was per slot van rekening een prachtig huis. En wie weet hadden ze meer overeenkomsten met hun burens dan ze dacht. Als ze eenmaal verhuisd waren en hun eigen spulletjes erin stonden, wende het hier vast snel.

Ze liepen om het huis heen naar de achtertuin, die aan een klein bos grensde. De naastgelegen villa's werden aan het zicht onttrokken door dicht struikgewas. Achter in de tuin was een groot vierkant rozenperk met in het midden een marmeren beeld van een Griekse godin. Op het gazon reed de maairobot rond, die ze van de vorige eigenaar hadden overgenomen.

‘Nou, dat houdt hij mooi bij,’ merkte ze op, ook al hield ze eigenlijk meer van gras waar de wind doorheen kon waaien. ‘Een perfect kortgeschoren tapijt. Geen spriet steekt erbovenuit.’

‘Ja, zo moet het ook, want als het te lang wordt, dan komt hij er niet meer doorheen.’ Freek trok de sleutels uit zijn zak en deed de grote schuifpui open. Binnen viel door het vele glas een zee van licht de ruimte in. Het effect werd nog eens versterkt doordat alles wit was. Witte muren, een wit plafond, een open keu-

ken met witte keukenkasten. Een witmarmeren vloer die zich over tientallen meters uitstreckte.

Gemma nam de ruimte voor de zoveelste keer in zich op.

‘Tjonge, het is nog groter dan ik in m’n herinnering had. Het wordt nog wel een uitdaging om het hier gezellig te maken. Misschien moeten we de muren een kleurtje geven.’ Haar stem galmde door de holle ruimte.

‘Ik weet niet of dat past, Gem. Dit huis is nou eenmaal strak en modern. Heel anders dan wat we gewend zijn. Laten we het gewoon in stijl houden.’

Ze voelde een hoofdpijn opkomen en masseerde de spieren in haar nek. Freek had gelijk. Je kon dit huis met geen mogelijkheid vergelijken met hun oude huis. Goed beschouwd woonden ze al meer dan twintig jaar in een krakkemikkig zootje. Ze zou hun knusse woonkamer vol boeken, planten en snuisterijen vast missen. Tuurlijk, ze hadden samen de beslissing genomen om dit huis te kopen. Het was een voorrecht om in zo’n chique villa te mogen wonen. Maar ze had er niet op gerekend dat Freek er niets aan wilde veranderen. Zoals het nu was, bleef het een ijspaleis.

‘We kunnen in elk geval een boel kamerplan-

ten kopen,' stelde ze opgewekt voor. 'Palmen, kamerlindes. Wat groen zou hier prachtig staan.'

'We kijken wel. In elk geval staat die knoeperd van een flatscreen tv bovenaan de aanschaflijst. Met bijbehorend geluidssysteem, natuurlijk. Ik zie het al helemaal voor me, onze eigen thuisbioscoop.'

Ze keek naar de witte vlakken om haar heen.

'Dan is één muur gevuld. Nu nog een plan bedenken voor de rest van de muren. Misschien kunnen we lid worden van de kunstuitleen.'

'Of nog beter, we kopen kunst. Als belegging kan dat nog wel eens heel goed uitpakken.'

'Ja, maar dan moet je er wel wat vanaf weten,' wierp ze tegen. 'En trouwens, je moet kunst kopen omdat je het mooi vindt, niet om er winst mee te maken.' Haar stem klonk iel en weinig overtuigend.

In gedachten verzonken liet ze haar hand over het natuurstenen blad van het kookeiland glijden. Sinds ze die belachelijk grote geldprijs in de loterij hadden gewonnen, wist Freek van geen ophouden. Hij had onmiddellijk zijn werk als manager bij een bedrijf in kantoorbenodigdheden opgezegd. Van professionele begeleiding voor loterijwinnaars moest hij niets

hebben. Tot ergernis van Gemma had hij dit afgewimpeld. Hij wist zelf wel welke stappen te nemen. Om te beginnen kocht hij zich een slag in de rondte. En als ze hem in zijn enthousiasme probeerde af te remmen, kregen ze ruzie. Het was duidelijk dat Freek in zijn element was. Hij genoot met volle teugen van hun plotselinge rijkdom. Maar bij haar voelde al dat geld op de bank nog altijd als onnatuurlijk.

Freek reikte haar een kant van het rolmeetlint aan. ‘Hou even vast, dan meet ik even die hoek op, zodat we weten hoe groot de banken moeten worden.’ Lopend trok hij het lint uit tot het niet verder ging. ‘Oké, zo groot mogelijk dus,’ zei hij lachend. Hij tikte tegen de thermostaat van de cv. ‘Deze moet worden vervangen door een slimme thermostaat.’

Al verschillende keren had Freek het over domotica gehad. Dat was een digitale methode om alle technologie in een huis centraal te regelen. Zo kon je de centrale verwarming, de verlichting, de muziekinstallatie, zelfs de koelkast en de koffiemachine erop aansluiten. Volgens Freek was het een ideaal systeem met tal van toepassingen. Elektrische gordijnen bijvoorbeeld, die je tijdens je vakantie op afstand kon besturen. Hij had al een bedrijf ingeschakeld

om dit te komen regelen.

Ze begreep er niet veel van. Eerlijk gezegd wilde ze het niet begrijpen. Het was gewoon niets voor haar. Als het aan haar lag drukte je ouderwets op een knop en dan kreeg je je kop koffie. Ze had het al moeilijk genoeg met haar smartphone en de paar apps die erop stonden.

Met blocnote en pen liepen ze het huis door. Ze probeerde zich een voorstelling te maken van hun toekomstige interieur. Thuis hadden ze een allegaartje aan meubels van verschillende kringlopen, zoals een rieten kast, een oude bank met een grand foulard erover, en een turquoise geschilderde salontafel. Die zouden hier compleet misstaan. Bovendien hadden ze nu lang niet genoeg meubels om de grote ruimtes te vullen.

Freek bekeek de waslijst aan spullen die ze moesten kopen. ‘Boekenkasten heb ik er nog niet op staan. Geen idee wat we daarmee doen. Geen Billy’s van Ikea in elk geval. Ik ben er trouwens vóór om alles wat we nu nog nodig hebben zo veel mogelijk in één keer te bestellen. We hebben het geld, dus waarom wachten?’

Dit plan stond haar meteen tegen. ‘Ach, dat is wel wat saai, vind je niet? Het is toch leuker

om af en toe iets te kopen... Dan kan je het beter op elkaar afstemmen en zie je het langzaam groeien en mooier worden. Als je alles tegelijk koopt, is de lol er in één keer af.'

Hij keek haar met een vermoeide blik in zijn ogen aan. 'Waarom doe je toch steeds zo moeilijk? Het lijkt wel alsof je de laatste tijd bang bent voor alles. Geld moet rollen, hoor.'

Ze besloot wijselijk haar mond te houden. Het klopte helemaal: de geldprijs had haar bang gemaakt. Bang dat hun nieuwe levensstijl niet bij haar paste. Bang dat Freek en zij uit elkaar zouden groeien, hij reageerde zo anders op de geldprijs dan zij. Bang dat ze zich ging vervelen nu ze geen werk meer had. Bang dat het allemaal zou mislopen.

Vanaf het moment dat dat megabedrag was gestort, was ze gestopt hun rekening op internet te controleren. Ze wilde er niets van weten. Ze had het gevoel dat ze, door met dat geld bezig te zijn, het noodlot tartte. Eerlijk gezegd had ze nooit veel begrepen van vrouwen die zich niet met de financiën bemoeiden en alles aan hun man overlieten. Nu werd ze zelf zo'n vrouw.

Tig financieel adviseurs hadden zich op Freeks mobiel gemeld met evenzoveel inves-

teringsmogelijkheden. Freek had ze allemaal afgepoeierd. Hij wilde met het resterende geld op de beurs gaan handelen. Met de korte beleggingscursus die hij had gevolgd, hoopte hij nog meer geld te verdienen dan ze al hadden. Het was een vreeswekkend plan. Alles, werkelijk alles, maakte haar nerveus.

Alleen over hun kinderen, Astrid en Martijn, maakte ze zich geen zorgen. Die hadden gelukkig ieder hun weg gevonden in het leven. Astrid had haar eigen stekkie in de stad, leuk werk als webbeheerder, en een lieve vriend. Martijn werkte de komende twee jaar als arts bij een hulporganisatie in Kenia. Wat dat betreft waren ze gezegend.

Freek klapte het notitieblok dicht. ‘Nou, ik denk wel dat we alles hebben geïnventariseerd. Onze to-dolijst is compleet. Straks even als eerste een schildersbedrijf bellen, dan kunnen die snel voor ons aan de slag met het opruimen van de muren. We laten voor ons werken. Fijn toch?’

Ze moest toegeven dat ze blij was niet zelf al die muren te hoeven schilderen. Het was een enorme klus. Ze zouden er met z'n tweeën maanden mee bezig zijn.

‘Ja, dat is echt heerlijk dat we ons die luxe kunnen permitteren.’

Een uur later reden ze hun oude straat in. Met hun nieuwe buurt nog op haar netvlies zag alles er opeens nauw en dicht op elkaar gepakt uit. Er waren geen bomen of voortuinen. De rijtjeshuizen leken klein en enigszins armoe- dig en op sommige huizen zat graffiti. Maar het was hun vertrouwde omgeving waarin zij zich prettig en veilig voelde.

Tegenover hun huis was een krappe parkeer- plek vrij. Behendig parkeerde Freek hun fon- kelnieuwe Mercedes in. Zelf had ze nog niet met de auto durven rijden. Hij was stukken groter dan hun oude brikje. Daarbij boezemde de grote hoeveelheid knopjes en lichtjes in het dashboard haar angst in. Ze moest er niet aan denken een kras in de glanzend zwarte lak te maken. Of erger, een fataal ongeluk te veroor- zaken. Freek deed ook geen enkele moeite haar aan het rijden te krijgen. Misschien ver- trouwde hij haar niet achter het stuur van deze beschamend dure auto. Dat maakte de drempel nog hoger.

Opgelucht dat ze weer thuis waren, gooide ze haar jas over de kapstok. Ze pakte de post op van de deurmat, zo te zien allemaal reclame van klus- en verhuisbedrijven. Ze gooide de